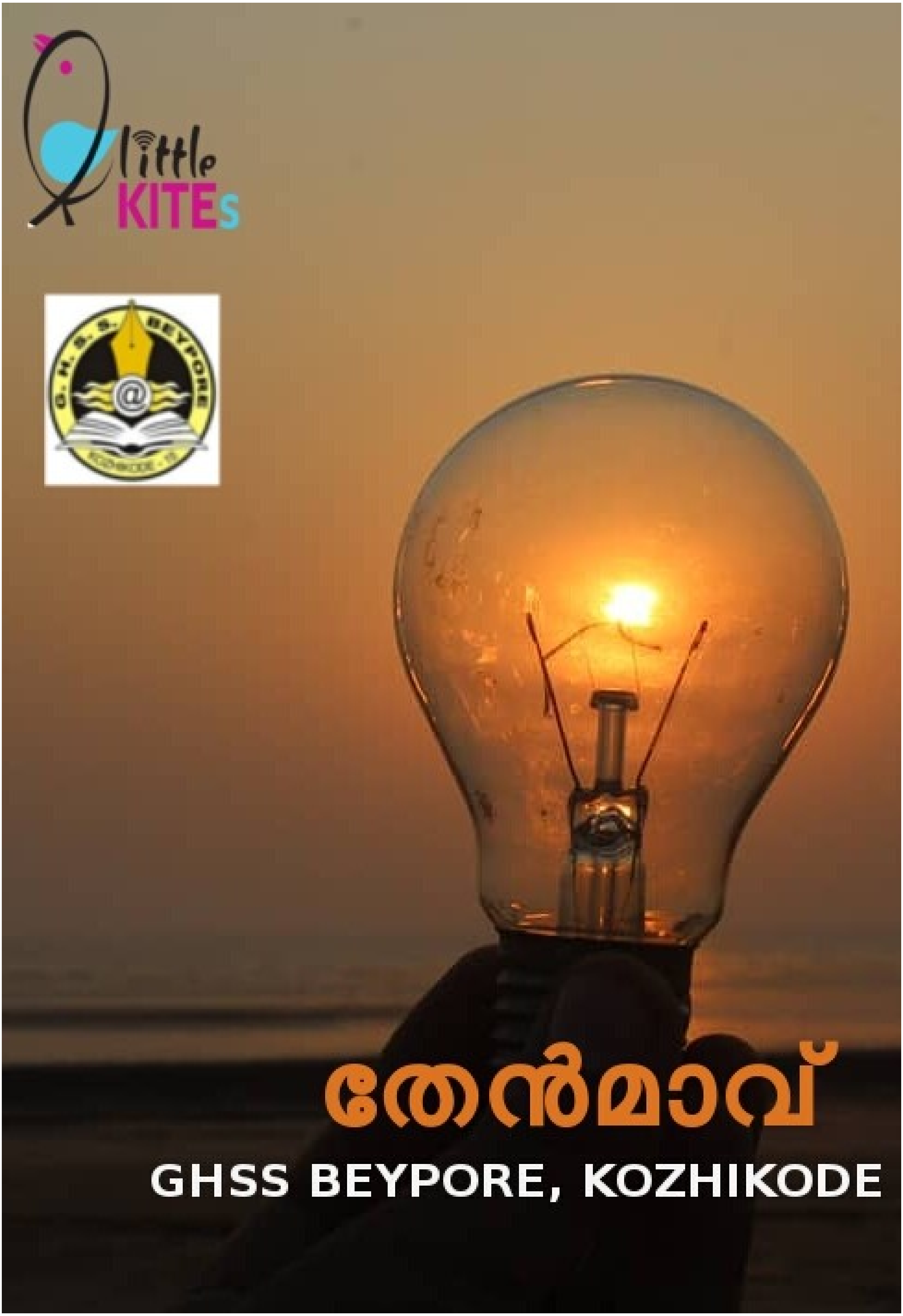

തേൻമാവ്

GHSS BEYPORE, KOZHIKODE

little kites it ക്ലബ്ബ് അംഗങ്ങളുടെ പരിശ്രമ ഫലമായ" തേൻമാവ് "എന്ന ഈ ഡിജിറ്റൽ മാഗസിന് എല്ലാ വിധ ആശംസയും അറിയിക്കുന്നു.കൂടാതെ എഴുതിയ എല്ലാ കുട്ടുകാർക്കും ഒപ്പം നിന്ന് അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച ലിനുമാഷ്,നിഷ ടീച്ചർ എന്നിവർക്കും എന്നിവർക്കും എല്ലാ വിധ നന്മകളും നേരുന്നു

സുനീതി ടി പി

ഹെഡ്മിസ്ട്രസ്

ജി എച് എസ് എസ് ബേപ്പൂർ.

കുട്ടികളുടെയും Little kites എന്ന IT

ക്ലബ്ബിന്റെയും കലാപരവും ആശയപരവുമായ ഉദ്യമമായ "

തേൻമാവ്" എന്ന DIGITAL MAGAZINE നും അതിന്റെ കൂടെ

പ്രവർത്തിച്ച എല്ലാ കൂട്ടുകാർക്കും എന്റെ എല്ലാവിധ സ്നേഹാശംസകൾ

നേരുന്നു.....

സ്മിത വി ആർ

ഡപ്യൂട്ടി എച്ച് .എം

ജി എച് എസ് എസ് ബേപ്പൂർ.

" **തേൻമാവ്** " എന്ന ഡിജിറ്റൽ മാഗസിൻ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ പ്രയത്നിച്ച എല്ലാ കുട്ടികൾക്കും **Little kites** എന്ന **IT club** നും എന്റെ എല്ലാ വിധ ആശംസകളും നേരുന്നു

അനിൽകുമാർ

പി ടി എ പ്രസിഡണ്ട്

ജി എച് എസ് എസ് ബേപ്പൂർ.

മുഖവുര

ഈ " **തേൻമാവ്** " എന്ന ഡിജിറ്റൽ മാഗസിൻ little kites അംഗങ്ങളുടെ കൂട്ടായ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമാണ്. 33 അംഗങ്ങളുള്ള ക്ലബിന് എല്ലാ മാർഗനിർദേശങ്ങളും നൽകുന്നത് ലിനുമോഹൻ സാറും നിഷ ടീച്ചറുമാണ്. സാഹിത്യത്തിൽ തല്പരരായ കുറച്ച് കുട്ടികൾ ചേർന്നെഴുതിയതാണ് ഇതിലെ ഒരോ സൃഷ്ടിയും.ഒരു സൃഷ്ടിയും പൂർണമാവില്ല എന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസത്തിൽ തെറ്റുകളും കുറവുകളും ക്ഷമിച്ച്, എഴുതിയ എല്ലാകൂട്ടുകാരെയും അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നും കുട്ടികളുടെ ഭാവനയെ അഭിനന്ദിക്കണമെന്നും തുടർന്നുള്ള അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ എഴുത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണത്തിന് സർവേശ്വരൻ എല്ലാ അനുഗ്രഹങ്ങളും നൽകട്ടെ എന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

എഡിറ്റർ

ജി.എച്ച് എസ് എസ് ബേപ്പൂർ

എഡിറ്റര് : ദേവപ്രിയ

എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ് : ആമിന മിൻഹ
ഫാത്തിമ നിദ
മർജാന
ആയിഷ ഷദ
ഫാത്തിമ ഹിബ
All little kites member

അമേരിക്കയിലെ ഒരു ചെറിയ നഗരം. സമ്പന്നർ താമസിക്കുന്ന തെരുവ്. റോഡിലൂടെ പോകുന്ന ഒരുവനോട് ധനികയായ വീട്ടുകാരി വിളിച്ചുചോദിച്ചു. കുറച്ചു വിറക് കീറാൻ ഉണ്ട്. നോക്കുന്നോ ? കുറച്ച് ഡോളർ സമ്പാദിക്കാം ....ഒരു മണിക്കൂറിനകം വിറകും ഭംഗിയായി കീറി അടുക്കി അയാൾ അടുക്കളയിൽ അട്ടി വെച്ചു അപ്പോഴാണ് ധനികരുടെ മകൾ വീട്ടിലെത്തുന്നത് .പെൺകുട്ടിയുടെ മുഖം വിളറി.സർ ....അവൾ വിറച്ചുകൊണ്ട് വിളിച്ചു. വിറകുവെട്ടുകാരൻ യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി. മകൾ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു.അലബാമ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഡയറക്ടർ വാഷിംഗ്ടൺ ആയിരുന്നു അത്. പിറ്റേ ദിവസം ആ അമ്മ കോളേജിലെത്തി.പ്രൊഫസർ വാഷിംഗ്ടനോട് ക്ഷമ ചോദിച്ചു .അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു." മാഡം എന്തിന് ക്ഷമ പറയുന്നു .എനിക്ക് മാഡം ഒരു ജോലി തന്നു. ഞാൻ അത് ചെയ്തു."

വലിയവർ ചെയ്യുവൻ കാര്യങ്ങളല്ല ചെറിയ കാര്യങ്ങളാണ് ലോകത്തിന് ഇത്തിരിവെട്ടം ആകുന്നത്

എഡിറ്റോറിയൽ

മരം

സഹനത്തിന്റെ അടിവേരിൽ
ആഴ്ന്ന് മറന്നിട്ടും
ഒരു ഒറ്റത്തടി മരമാണ് ഞാൻ ......
കാണില്ല ഞാൻ
ഇനി ചെറുപക്ഷികൾ ചേക്കേറും
മറ്റൊരു മരം ....
കേൾക്കില്ല ഞാൻ
എൻറെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ
നന്മത്ത മൊഴിയും കിളികൊഞ്ചലും......
വിശ്വസിക്കില്ല
ഞാനെൻറെ മല്ലിക പൂവിൻ
ചെറു സുഗന്ധം ....
വിരിയില്ല കുസുമങ്ങൾ
ഇനി എൻറെ ആരാമത്തിൽ ......
നുകരുവാൻ ആവില്ല
ഇനി എനിക്ക്.......

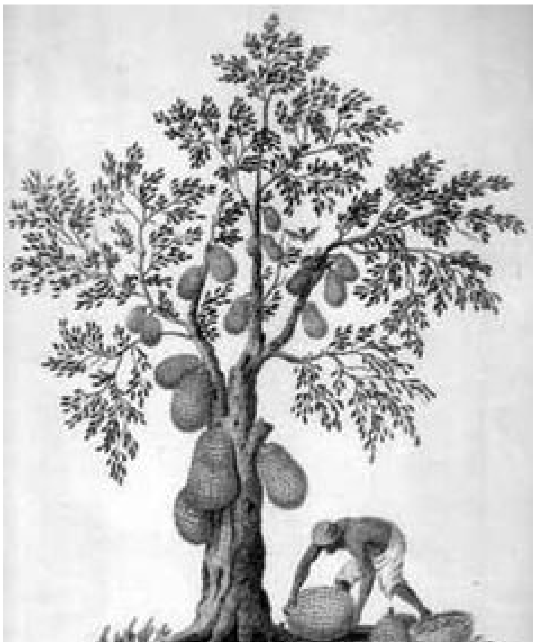

മാവിലെ മാമ്പഴത്തിലെ മാധുര്യം......

കിട്ടില്ല എനിക്കിനി

സ്വസ്ഥമായി ഉറങ്ങി ഇട്ടുവാൻ ഒരു ഇടം......

ദേവനന്ദ

ആത്മഹത്യ കുറിപ്പ്

മാപ്പിരക്കുന്നു ഞാൻ.......

എന്നമ്മ തൻ മുന്നിൽ .....

മാറോടു ചേർത്തു വളർത്തിയ അമ്മയോട് .....

വിരിയാതെ വയ്യ എനിക്ക്.......

ജീവൻ ആകാം

അമ്മയെക്കാളും പ്രിയമുള്ളൊരാൾ ......

വിളിച്ചാൽ പോലും

കണ്ണീർ എൻറെ സ്മൃതിയിൽ

രാത്രി പുലരുവാൻ ഇനി ഒട്ടും ഇല്ല ....

നാളെ എൻറെ അമ്മയ്ക്ക് ഞാൻ ആരുമല്ല

ആത്മാവിൻ ആഴങ്ങളിൽ

ഓർമ്മ തൻ കളിവഞ്ചി ഓർമതൻ കളിവഞ്ചി തേങ്ങി

അവൾ പോയി ....

സ്വർഗ്ഗ പടിവാതിൽ എന്നെയും കാത്തു നിന്നു ....

ഒരു പട്ടുനൂലിൽ ചേർത്തു

ഞാനൊഴികെ മായുന്നു മറയുന്നു ....

ഞാൻ കണ്ട സ്വപ്നങ്ങൾ

അത്രയും മാപ്പിരക്കുന്നു ഞാൻ

മുന്നിൽ മാറോട് ചേർത്തു വളർത്തിയ അമ്മയോട്.......

ഭുവന

മാമ്പഴം

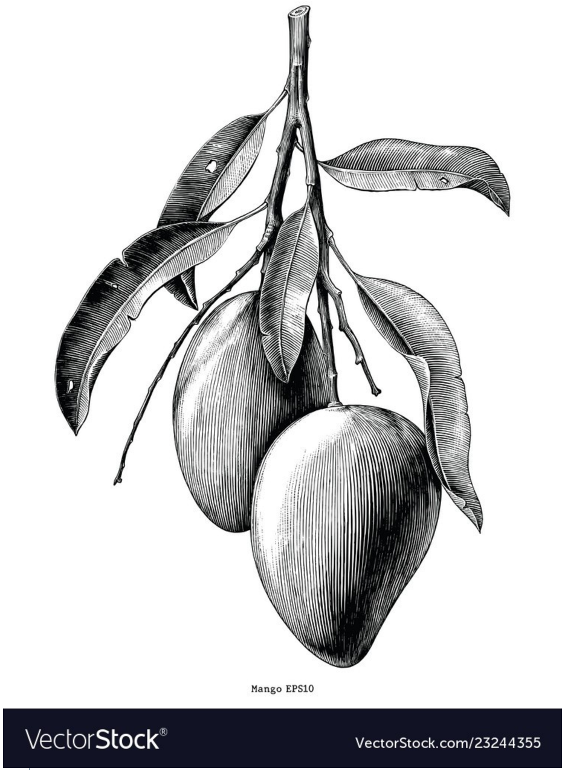

മുറ്റത്തു തേൻ മാവ് പൂത്തു ......

മാമ്പൂക്കൾ ഉണ്ടായി ....

ഉണ്ണി കളും ......

തേന്മാവ് മെല്ലെ മന്ദഹസിച്ചു .....

തേൻ ഊറിച്ചിരിച്ചു ......

ആകാശം എങ്ങും വിടർന്നു നിന്നു ......

ആതിര മാമ്പഴം പെറുക്കി നിന്നു .....

തേൻ മാമ്പഴത്തിന് എന്ത് മാധുര്യം ....

തേനൂറും സുഗന്ധവും.....

ഫാത്തിമ ഫിദ

മൗനം മൗനനൊമ്പരം

പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മതിൽ

ചാരി നിൽക്കുന്ന ഒരു അമ്മ ....

പോയ വസന്തത്തിന്

ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കി കൊണ്ട്

നിശബ്ദമായി വിധിയെ പഴിചാരി........

നിശ്വാസം കൊള്ളുന്ന ഒരമ്മ

നൂറു അമ്മ വേറെ ഉണ്ടെങ്കിലും ....

പെറ്റമ്മയ്ക്ക് ആകില്ല ഒരിക്കലും

ആരോട് പറയാൻ ആരുണ്ട് കേൾക്കാൻ .....

നൊന്തുപെറ്റ കുഞ്ഞുങ്ങളെ

ഓർത്തു നെടുവീർപ്പിടുന്നു .....

കരയാൻ കണ്ണിൽ കണ്ണുനീരില്ലാത്ത പാവം .....

തിരയുന്ന പുറംലോകത്തിന്

വിളക്കായി കാതോർത്തു നിൽക്കുന്നു .....

പാവം ഒരു വൃദ്ധ......

മൻഹർ

ധരിത്രി

കാറ്റേ നീ വരൂ എന്നിലേക്ക്
കാറ്റേ നീ കേൾക്കൂ
ധരിത്രിയാമെൻ വിലാപഗാനം
നീറുന്നയെൻ ഗതിവ്യഥ തൻ ഗാനം
കനലെരിയും എൻ ജീവിതം
പാടി കേൾപ്പിക്കുന്നു നിന്നിൽ
ഞാൻ സത്യമൂർത്തി ഭാവത്തിന്
ക്രൂര കരങ്ങളിൽ വിതുമ്പി വിങ്ങി
ഞാൻ കേൾക്കുന്നുവോ
നീയെൻ വിതുമ്പലിൻ സ്വരം
നിനക്കിനി തഴുകാനെന്നിൽ
വൃക്ഷലതാദികൾ ഇല്ല
പൂക്കളില്ല
എന്നിൽ നിനക്കായി ഒരിറ്റശ്രു മാത്രം
 നിൻ കഴുക്കോലിൽ സുഖം
ഇന്നെവിടെ നീയും

എന്നെ വിട്ടകന്നു വരൂ
എന്നിലേക്ക്
നിലച്ചിട്ട് മത്സരങ്ങൾക്ക് നീ താളം ഇട്ടൂ
ആഗമനത്തിന് ധരിത്രി കാത്തുനിൽക്കുന്നു
വിങ്ങി വിതുമ്പി
മൃത്യ കരങ്ങളുടെ നെരിപ്പോടിൽ
വികാരവിചാരങ്ങളെ തന്നെ
ആത്മാംശം നീ അറിയൂ
സ്വാർത്ഥത മനസ്സുകൾ അന്നേ വ്രണപ്പെടുത്തി
നിൻ ആഗമനം അറിയില്ല
അത്രമാത്രം ഞാൻ അധപതിച്ചു

അഭിരാമി

പ്രഭാതമേ നിനക്കായി

കാലമെന്ന സ്വപ്നഭ്രമിയിൽ
കുളിരായി ഞാൻ ഒരാളെ തേടി .....
ഋതുക്കൾ മാറി വന്നിട്ടും
ദിവസങ്ങൾ പേമാരി പെയ്തിട്ടും
അതിനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല ....
പാടവരമ്പും നീ എന്നോടൊപ്പം ചേർന്നു
സുഗന്ധം വീശുന്ന പൂക്കളും ചോദിക്കും ....
അതാരാണെന്ന് ഇടവേളയിലും തേങ്ങുമ്പോൾ..........

മൗനം ആകുന്ന ഇടവേളകളും
ഇരുൾ പെയ്യുന്ന ദിനങ്ങളിലും
കൂട്ടിന് ആരും ഇല്ലാതെ തേങ്ങുമ്പോൾ.............
തുണയായി എത്തുന്നതും ഈ കളിത്തോഴൻ
പുലർകാലത്ത് പെയ്യുന്ന മഞ്ഞു തുള്ളികളുടെ
ചുംബനമേറ്റു വിരിയുന്ന.............

റോസാ പൂക്കളെ തലോടിക്കൊണ്ട്

നീ എന്ന് അമ്മ ഭൂമിയെ വാരിപ്പുണരും ....

അകലെനിന്നും ചൂളം അടിക്കുന്ന

കിളികളുടെ കളകളാരവം പോലെ

ഈ മന്ദമാരുതൻ എന്നുമെൻ

പുലരിയിലെ വിരുന്നുകാരൻ ആയിരിക്കും ....

സൗഹൃദമെന്ന പൂന്തോപ്പിലെ

പുലരി കണിയായി എത്തുന്ന

നിൻ ചുണ്ടിലെ ഗന്ധർവ്വ രാഗം

എത്തുമെന്ന് മനസ്സിലെ കുളിരായി..........

നീ വീണ്ടടയുമ്പോൾ

ഞാൻ നിൻ തണലിനായി കാത്തിരിക്കാം...........

ജിസ്ന

ഇന്നു ഞാൻ നാളെ നീ

ബാല്യകാലത്തിൽ വസന്തം പൊഴിച്ച........
കൗമാര ജീവികൾ സ്മരിക്കുന്നു

എൻ യൗവനത്തിൽ ഏറിടും വാർദ്ധക്യം.......
ഇന്ന് ഞാൻ ഒരു വൃദ്ധൻ

നഗ്നനായി കൊഴിഞ്ഞു പോകും.......
ഇലകളെ നോക്കി
മാനം ഗതകാല സ്മരണയിൽ

ബീജത്തിൽനിന്ന് മുളച്ചി ട്ടുമ്പോൾ ....
ഏവം എൻ മാനസം അറിവില്ല

ബാല്യത്തിൽ തളിർക്കും .....
ഇലകൾ പോലെ
തളിർത്തു മോഹങ്ങളും

കൗമാരത്തിൽ നിറഞ്ഞു ......
ലതകൾ മുളച്ചു എന്നിലും
രോമകൂപങ്ങൾ ......
യൗവനത്തിലെ വിത്തുകൾ പലതും
മണ്ണിൽ നിന്നും ഉയർന്നു .....
എൻ മകൾ
അവർക്ക് ഞാൻ നൽകി .....
എന്നിലെ നീരും നിറങ്ങളും
ഞാനിനി കൊഴിഞ്ഞുപോകും.....
ഇലകളെ എന്നിലെ
സ്വപ്നങ്ങളെ നോക്കി വിലപിച്ചീടുന്നു.....

ഫാത്തിമ ജലീഷ

മക്കളെ ഓർക്കുവിൻ

പത്തുമാസം ഗർഭം ചുമന്നു
താരാട്ടു പാടി ഉറക്കി.........
പിച്ച വെച്ചപ്പോൾ
കാൽ തെന്നി വീഴാതെ
കൈകൾ പിടിച്ചുയർത്തി
വിദ്യാലയത്തിൻ കാൽ വച്ച് ഇടുമ്പോൾ
ആദ്യാക്ഷരം ചൊല്ലി നൽകി........
ഉയരങ്ങളിലേക്ക് കാലടി വെച്ചപ്പോൾ
താങ്ങായി തണലായി നിന്നു ....
മറ്റു രാജ്യങ്ങൾ , മറ്റു ദേശങ്ങൾ
എന്നിവയായി.......... സ്വപ്നങ്ങൾ.........

സ്വപ്നം നിറവേറാൻ ക്രൂരത
തന്റെ ഉറ്റ സുഹൃത്തുക്കൾ ആക്കി
വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയ
മാതാപിതാക്കളെ മക്കളും ഒറ്റപ്പെടുത്തി
വൃദ്ധസദനങ്ങളിലേക്ക് ആയവർ
ഓരോരുത്തരെയും കൊണ്ടുപോയി ....
ഒരുനാൾ അവരെ കൊണ്ടുപോകാനായി
മക്കൾ സദനത്തിൽ എത്തി ....
സന്തോഷത്തിൽ അവർ ആഹ്ലാദിച്ച് എങ്കിലും
സങ്കടം അവരെ തേടിയെത്തി ....
സ്വത്തിനായി മാത്രമാണെന്നും
മക്കൾ മാതാപിതാക്കളെ കാത്തിരുന്നേ........
മക്കളെ ഓർക്കുവിൻ ......
നിങ്ങളെ കണ്ടാണ് നിന്നുടെ മക്കൾ വളർന്നിരുന്നു ....
ഒരുനാൾ നിങ്ങൾക്കും
ഈ ആവലാതി വന്നാൽ
ഞങ്ങളെ നിങ്ങൾ ഓർമിച്ചീടുക..................

ഫാത്തിമ ഹാനിയ

വിരഹ മുറിപ്പാടുകൾ

 പകലിനെ പ്രസരിപ്പും വാങ്ങി അഗാധതയിലേക്ക് ലഭിക്കാൻ തുടങ്ങിയ സൂര്യരശ്മികൾ ഒരു പകലിനും കൂടി വിട പറഞ്ഞു. പൂട്ടാൻ മടിച്ചുനിന്ന കുസുമങ്ങൾ തോൽവി സമ്മതിച്ച് സന്ധ്യ കീഴടങ്ങി. നെഞ്ചിൽ എരിയുന്ന കനലിനെ നിന്നും ഉതിർന്നുവീണ കണ്ണുനീർത്തുള്ളി വിധിയെ പഠിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു .നൊമ്പര സ്മരണകളുടെ വേലിയേറ്റം കൂടെക്കൂടെ തളർത്തി കൊണ്ടേയിരുന്നു. മരവിച്ചുപോയ മനസ്സിൽ ഒരു പ്രതീക്ഷയും സ്വപ്നവും ജനിക്കുക ഇല്ല .മനസ്സിനുള്ളിൽ താഴിട്ടു പൂട്ടിയ സ്മരണകൾ എല്ലാം ഏതു നിമിഷമാണ് തുറന്നത്. കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ മത്സരിച്ച ഒഴിഞ്ഞു കൊണ്ടേയിരുന്നു .ആ ദിവസം എത്ര മറക്കാൻ ശ്രമിച്ചാലും അമ്മിണിയുടെ മനസ്സിനെ വേദനിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ആ ദിവസം .ഓർമ്മകളെ തെളിയും കാലം തുറന്നു തന്ന ഇരുട്ടുള്ള ഇടനാഴികളിൽ എല്ലാം പതറാതെ പകച്ച് പിന്മാറാതെ വിധിയെ പഴിക്കാതെ അമ്മിണിയും ഒരുനാൾ ജീവിച്ചു പോന്നിരുന്നു. തന്റെ മകനുവേണ്ടി. എൻഡോസൾഫാനെ പിടിയിലായവർ താങ്ങായും

തണലായും അമ്മിണി ആയി ജീവിച്ചു .വിധി രചിച്ച യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി നേരിടേണ്ടി വരുമ്പോഴും മകന്റെ മുഖം കാണുമ്പോൾ തളർന്നു പോയിട്ടുണ്ട്. ചിതലരിച്ച ജനൽ പാളിയിലൂടെ പുറത്ത് ആർത്തുല്ലസിച്ച് നടക്കുന്ന കുട്ടികളെ അവർ നോക്കുമായിരുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയ ഭാഗ്യങ്ങൾ ഒക്കെയും അവന്റെ ഇളം മനസ്സ് തേങ്ങുന്നു ഉണ്ട് അത് അമ്മിണിക്ക് നന്നായി കേൾക്കാമായിരുന്നു. അമ്മിണിയെ തനിച്ചാക്കി അവനും പോയി. പോയി നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ലോകത്തേക്ക് .എന്തുചെയ്യാം ഈ വഴിയിൽ ഏകയായി പോയ അമ്മയുടെ ഉള്ള നിറഞ്ഞ കരയുന്നണ്ടാവാം .തണുത്ത വെള്ളമെടുത്തു കുടിച്ചപ്പോൾ തൊണ്ടയ്ക്ക് തെല്ലൊരാശ്വാസം തോന്നിയെങ്കിലും തീക്കനൽ പോലെ എരിയുന്ന മനസ്സ് തണുപ്പില്ല. ഈ ജന്മം അത്രയും ആരുമില്ലാത്ത ഈ ജീവിതത്തിൽ ഒരു ഭാരമായി എന്തിന് അവശേഷിക്കണം .നൊമ്പരങ്ങൾ കുത്തി നോവിക്കുക യാണ് .ശാന്തതയും ഒറ്റപ്പെടലും കൊണ്ട് മങ്ങിയ ആ മുഖം എന്തൊക്കെയോ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. ഇനിയും ഒരു ജീവിതം തനിക്ക് ഉണ്ടാവില്ല. ഒരു കണക്കിന് തന്റെ മകൻ മരിച്ചത് നന്നായി. അല്ലെങ്കിൽ ചലനമറ്റ ശരീരം കിടക്കുന്ന അവനെ എത്രയോ നാൾ ഞാൻ ഇനിയും കാണണമായിരുന്നു. ഒറ്റപ്പെടലിനെ വേദന അനുഭവിച്ച തീർക്കുകയാണ് അമ്മിണി. വിധി ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നത് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാവാം ഇതുവരെ അമ്മിണിയുടെ പുഞ്ചിരിച്ച മുഖം ആരും കാണാത്തത്. അമ്മിണി പുറത്തിറങ്ങി വളർന്നു പന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു മാമരം. ഉണ്ടാകുന്നത് ഈ രാത്രിയുടെ ഏകാന്തതയിൽ ചീവീടുകളുടെ ശബ്ദം കാതിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മിണി അടുത്ത വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. തൊട്ടടുത്താണ് കുടുംബം .എന്ത് സന്തോഷമായി അവർ ജീവിക്കുന്നത്. എന്റെ എല്ലാ പ്രതീക്ഷകളും തകരാനുള്ള കാരണം എൻഡോസൾഫാൻ എന്ന രാസകീടനാശിനി. ഇനിയും ഒടുങ്ങാത്ത മനുഷ്യന്റെ സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് മുൻപിൽ എത്രയോ നിരപരാധികൾ ആയ ജീവനുകൾ പൊലിഞ്ഞു പോയിട്ടുണ്ട്. ഉയർത്തുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ അമ്മിണി അടുത്ത വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ,ശാരദ ചേച്ചി രണ്ടുപേരും ഒരുപാട് നേരം സങ്കടങ്ങൾ പങ്കുവെച്ച് കൊണ്ടേയിരുന്നു. ചുടുകണ്ണീർ ശമിക്കുന്നില്ല .ജീവിതം ,അർത്ഥം അർഥശൂന്യമായ നിൽക്കുകയാണ് മുന്നിൽ ഏത് പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിലും തരണം ചെയ്യാനുള്ള

മനക്കരുത്ത് ദുർബലമായി പോയത് ഏത് നിമിഷം ആണെന്ന് അറിയില്ല. എത്രയോ കാലം എന്നെ ഉരുകി ജീവിച്ചുപോന്നു. വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്ച്ച് കൊടുക്കുന്ന കൈതൊഴിൽ കൊണ്ടാണ് ജീവിച്ചു പോകുന്നത്. കാലം ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കുക യുടെയും വളർച്ചയുടെയും വിധിയിലാണ് .ഏത് കീടനാശിനി ഉപയോഗിച്ചാൽ എന്താ ,എത്ര ജീവൻ പൊലിച്ചു കളഞ്ഞാൽ എന്താ, ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല .ഏത് സമയത്താണ് ഇത് കണ്ടുപിടിച്ചത് ?ഇനിയൊരു ജീവൻ കൂടി കൊടുക്കാൻ ഒരു മടിയുമില്ലാത്ത മാനവർ സ്വാർത്ഥതയുടെ വഴിയിലാണ് .....വിധിയുടെ ക്രൂരതകൾ മനസ്സിനുള്ളിൽ തറച്ച കയറുന്നു. ജീവിതത്തിലെ നൂലുകൾ പൊട്ടി പോകുന്നത് പോലെ തന്നെ വസ്ത്രം നീങ്ങുമ്പോൾ പൊട്ടിപോകുന്നത് പ്രതീക്ഷകളാണ്. മരവിച്ചുപോയ മനസ്സിനുള്ളിൽ ഇനിയെന്ത് പ്രതീക്ഷ.? പൗർണമിയുടെ നിലാവെളിച്ചം എങ്ങും പരന്നിരുന്നു... മയങ്ങാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന വഴികൾ...

മയങ്ങാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന മിഴികളും മനസ്സും..... ദിനരാത്രങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് ഒഴിയുന്നില്ല .അസ്വസ്ഥതയിൽ മനസ്സ് നൊമ്പര പാടുകളിൽ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നീറുന്ന സ്മരണകൾക്ക് മുമ്പിൽ അമ്മിണി പകരുന്നില്ല .വിധി മുദ്രകുത്തിയ തനിക്ക് കിടക്കയിൽനിന്ന് ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കി........ അസ്വസ്ഥത തളം കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന മനസ്സിനെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല ...തേങ്ങുന്ന ഒരാത്മാവ് പ്രതീക്ഷകളെ കുത്തി നോവിക്കുക ,സ്വാർത്ഥ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് മുട്ടുമടക്കുന്ന ഓരോരുത്തരും ..ഇലപൊഴിഞ്ഞ മരത്തിൻ ഇടയിലൂടെ ഒരു നക്ഷത്രം നോക്കി അമ്മിണിയെ നോക്കി മന്ത്രിച്ചു ...."വരൂ"

നന്ദന

കുന്നുകൾ കാട്ടുകൾ

കുന്നുകൾ കാട്ടുകൾ

വിറ്റു കാശാക്കി

കുന്നുകൂട്ടി പണം ......

പണം കീശ തന്നില്ല

തീർന്നു മണ്ണ് ....

പിന്നെ എന്ത് എന്നായി ചിന്ത

ആർത്തിമൂത്തവർ

കാൽച്ചുവട്ടിലെ മണ്ണ്
വന്നുചേരും ദുരിതങ്ങൾ
ഓർക്കാതെ വിൽക്കല്ലേ .....

അമൃത പി

വിശപ്പിനാൽ തകർന്ന ജീവിതം

പൊട്ടിത്തുടങ്ങിയ ജനലിഴയിലൂടെ സൂര്യപ്രകാശം വന്ന് അവളെ സ്പർശിച്ചു. ക്ഷീണത്താൽ അമ്മ വിളിച്ചിട്ടും ഉണരാതിരുന്ന അവൾ പെട്ടന്ന് ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റു. അവളുടെ വയറുമുതൽ നെഞ്ചുവരെ ആകെ ഒരു പിടുത്തം പോലെ. കാരണം അവൾക്ക് മെല്ലെ മെല്ലെ ഓർമ്മ വന്നു. ഇന്നലെയും ഒന്നും തന്നെ കഴിച്ചില്ല. ഓലമേഞ്ഞ കുടിലിൽ നിന്നും അവൾ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. ഇതുവരെ അടുപ്പ് കത്തിച്ചിരുന്നില്ല്. അമ്മയെ അനിടെയൊന്നും കാണാനും ഇല്ലായിരുന്നു. വീടിന്റെ മുൻവശത്ത്

വച്ച മൺകുജയിൽ നിന്ന് തണുത്ത വെള്ളം ഒരു കവിൾ കുടിച്ചു ദൈവമേ കുറച്ച് കഞ്ഞിവെള്ളമെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മതിയായിരുന്നു. അവളുടെ പേര് അമ്മു. പഠിക്കാൻ മിടുക്കിയാണ്. വീട്ടിലെ ദാരിദ്ര്യം അവളെ പഠിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ തെല്ലും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. കുളിച്ച് വന്ന് കുറിയ മുണ്ടുമാറ്റി കീറിത്തുടങ്ങിയ ഒരുടുപ്പെടുത്തിട്ടു. വെള്ളയിൽ മഞ്ഞപ്പുള്ളികളുള്ള ഒരുടുപ്പും കോട്ടൻ തുണിയുടെ പാവടയും ജമ്പറും മാത്രമേ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കുളി കഴിഞ്ഞു വന്നപ്പോൾ അവളുടെ 'അമ്മ വന്നത് അവൾ കണ്ടു.'അമ്മ എവിടെ പോയതായിരുന്നു ? അവൾ ചോദിച്ചു .ദാ, ഈ ഇല പറിക്കാൻ ..ഇത് ആസ്ത്മക്ക് നല്ലതാണ്.അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് അവളറിഞ്ഞത്.രണ്ടു ദിവസമായി ആസ്ത്മ അമ്മയെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്നുണ്ട്.മുൻപൊന്നും ഇങ്ങനെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല . ചുമയും അസഹ്യമായിരുന്നു .

അച്ഛൻ എവിടെ?അവൾ ചോദിച്ചു.ഇല്ലത്തേക്ക് പോയിട്ടുണ്ട് .തമ്പ്രാനെകാണാൻ.ഇന്നെങ്കിലും ഒരു പറ അരി കിട്ടോന്നു നോക്കാൻ .അമ്മെ എനിക്ക് നല്ലോണം വിശക്കുന്നു .

ഇന്റെ മോള് കൊറച്ചു പച്ചവെള്ളം കുടിച്ച് പൂവാൻ നോക്ക് .വരുമ്പോഴേക്കും 'അമ്മ വല്ലതും കരുതി വെക്കാം .കൂട്ടുകാരി സുധ വന്നപ്പോൾ അമ്മു കുറച്ച് വെള്ളവും കുടിച്ച് അവളോടൊപ്പം പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്ക് പോയി .എന്നും പഠിക്കണം എന്ന ചിന്ത മാത്രമേ അവളിൽ ഉണ്ടാകാറുള്ളൂ .പക്ഷെ ഇന്ന് അമ്മയുടെ അസുഖവും വിശപ്പും അവളെ വല്ലാതെ

അലട്ടി . ക്ലാസ്മുറിയിലിരിക്കുന്ന അവളുടെ കണ്ണും മനസ്സും കഞ്ഞിപ്പുരയുടെ വാതിലിലേക്ക് നീങ്ങി. ഉച്ചമണി അടിച്ച ഉടൻ അവൾ കഞ്ഞിപ്പുരയിലേക്ക് ഓടി. കിട്ടിയ കഞ്ഞിയിൽനിന്ന് കുറച്ച് കുടിച്ച് ബാക്കി അമ്മയ്ക്ക് എടുത്തുവച്ചു. ഉച്ചയ്ക്ക് തിരിച്ച് ക്ലാസിൽ കയറാനുള്ള മണിയടിക്കുംവരെ അവൾ അമ്മയെ ആലോചിച്ച് കരഞ്ഞു. അവളെ വളർത്താൻ മാത്രമായി സ്വന്തം ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവച്ച ജന്മം. അമ്മയ്ക്ക് തീരെ വയ്യ. സ്കൂളിൽ വരേണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഉച്ചക്കഞ്ഞിയുടെ കാര്യത്താലാണ് അവൾ വന്ന്ത്. അമ്മ ഒന്നും കഴിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല . വീട്ടിൽ അടുപ്പ്

പുകഞ്ഞിട്ട് നാളേറെയായി. അടുത്ത വീട്ടിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന മിച്ചമായ ഭക്ഷണമായിരുന്നു ആ കുടുംബത്തിന്റെ ആഹാരം. ഇനി അത് കിട്ടാൻ വഴിയില്ല. ആ കുടുംബം അവിടെ നിന്നും പോയിരുന്നു. അവളോർത്തു. എന്തു ജന്മമാണ് ദൈവമേ ഇത് സ്കൂൾ വിട്ടപ്പോഴേക്കും ആകാശത്ത് കാർമേഘം പടർന്നിരുന്നു. നല്ല മഴക്കുള്ള കോളുണ്ട് അവൾ മനസ്സിൽ ഓർത്തു. വേഗം വീട്ടിലെത്തി അമ്മയ്ക്ക് അവൾകൊണ്ടുവന്ന കഞ്ഞി കൊടുത്തു. അമ്മയുടെ സ്ഥിതി ഏറെ വഷളായിരുന്നു. കടുത്ത പനിയും. പുറത്താണെങ്കിൽ പേമാരി. അച്ചൻ ഇതുവരെ വന്നില്ല. പേമാരിയുടെ ശക്തിയാൽ ആ കുടിലു പോലും കുലുങ്ങുന്നതായി അവൾക്ക് തോന്നി. അവളുടെ അച്ചൻ വന്നു. അച്ചൻ നനഞ്ഞ കുതിർന്നിരുന്നു. അമ്മയുടെ അവസ്ഥ കണ്ട് അവളുടെയും അച്ചന്റെയും കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞൊഴുകി. അന്നും അച്ചന് അരിയൊന്നും കിട്ടിയില്ല.

ആ രാത്രി അവളുടെ ജീവിതത്തിലെ മറക്കാനാവാത്ത ഒരു രാത്രിയായിരുന്നു. രാവിലെ ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അമ്മ ഇതുവരെ ഉണർന്നതായി കണ്ടില്ല. അവൾ വിളിച്ചു വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചു. കുലുക്കി വിളിച്ചു. അറിയുന്നില്ല. കൈകൾ മരവിച്ചിരുന്നു.തണുത്തുറഞ്ഞ് കണ്ണുകൾ തള്ളി വായിൽനിന്ന് പതവന്ന് അമ്മ അനങ്ങാതെ കിടന്നു. അവൾ അലറിക്കരഞ്ഞു.

തേജലക്ഷ്മി കെ

സ്വപ്നം

വാക്കുകളുടെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് പോകുംതോറും നാം കാണുന്ന ഒരു മഹാലോകമായ പൂന്തോട്ടം .വിവിധ തരത്തിലുള്ള പൂക്കളാലും ,ഫലങ്ങളാലും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ലോകം .അങ്ങനെയൊരു ലോകം നേരിട്ട് കാണുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോട് കൂടി നടക്കുന്ന ഒരു കുഞ്ഞു ബാലിക .അവളുടെ മനസ്സിൽ ലോകം എന്താണെന്നറിയാനുള്ള ഒരു ആവേശം നിറഞ്ഞിരുന്നു.അവൾ പല വഴികളിലൂടെയും കടന്നുപോയി.പല ജീവിതങ്ങളിലൂടെയും അവൾ സഞ്ചരിച്ചു.കുറെ കാലം ആ വഴികളിലൂടെ അവൾ സഞ്ചരിച്ചു.പിന്നീടവൻ ആ ലോകത് എത്താൻ

വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളിലൂടെ ആ വഴി കാണുകയും ചെയ്തു .അവൾ ഒരു വലിയ സുന്ദരമായ ,വളരെ മനോഹരമായ ഒരു ലോകം കണ്ടു. ആ ലോകത് വളരെ സുന്ദരമായ വൃക്ഷങ്ങളും ,ചെടികളും ,ഫലങ്ങളും അവൾ കണ്ടു.അവൾ ആ ഭംഗി ആസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങി.അവൾ വൃക്ഷങ്ങളിലെ ഫലങ്ങൾ കഴിക്കുകയും അതിന്റെ സ്വാദ് അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു,പിന്നീട് അവളുടെ മനസ്സിൽ തോന്നിയ ഒരു ആശയം വലിയ ചെടികൾക്കിടയിൽ തന്റെ ഒരു കുഞ്ഞു ചെടി നടാൻ .അവൾ അത് നട്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ ചിന്തിച്ചു.തോട്ടക്കാരുടെ ചെടികൾക്കിടയിൽ കാറ്റത്ത് ആടിയുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന തന്റെ പുൽച്ചെടി.അവൾ മതിമറഞ്ഞു ആഹ്ലാദത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ ആണ്ടു .പിന്നീടവൻ ചെടി നട്ടു.ഇന്ന് ആ പുൽച്ചെടിയെ എല്ലാവരും കാണുന്നത് പുൽച്ചെടികളിലെ ഏറ്റവും വലുതായ ഒന്നായാണ്.

പെട്ടെന്ന് ബെല്ലടിച്ചു .ക്ലാസ്സിൽ പോകാനുള്ള ബെൽ ആയിരുന്നു.അവൾ പെട്ടെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്നു.എന്നിട്ട് ക്ലാസ്സിലേക്ക് പോയി .അവൾ നടക്കുമ്പോഴെല്ലാം അവളുടെ മനസ്സിൽ ഒരു ചിന്ത മാത്രമായിരുന്നു.പിന്നീട് ആ ചിന്ത സ്വപ്നമായി മാറി .ആ സ്വപ്നം പിന്നീട് പേപ്പറിൽ പതിഞ്ഞു വന്നു.അങ്ങനെ അവൾ അവളുടെ കവിത പൂർത്തിയാക്കി.ആ കവിത ഇന്ന് ആസ്വാദകമനസ്സുകൾ ഇരുകയ്യും നീട്ടി സ്വീകരിച്ചു.ഇന്ന് ആ കവിത കവിതയാകുന്ന പൂന്തോട്ടത്തിലെ കാറ്റത്ത് ആടിയുലഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുണ്ട് ആ പുൽച്ചെടി.

ആഗ്നാ പി

പിഞ്ചു കുഞ്ഞുമായി അമ്മൂമ്മ

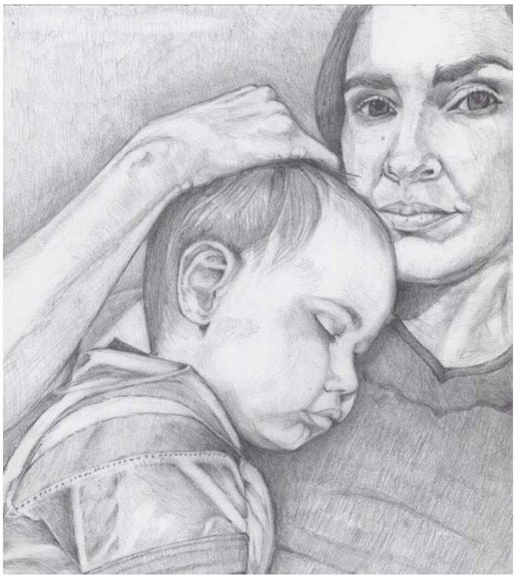

നല്ല മഴയായിരുന്നു.രാമുവും കുട്ടനും മഴ പെയ്യുന്നത് കാരണം ഒരു ചായക്കടയിൽ ചൂട് ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കുകയാണ്.പുറത്തിറങ്ങാൻ കഴിയാത്ത വിധം മഴ .അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു അമ്മൂമ്മ തോളിൽ ഒരു സഞ്ചിയൊക്കെയിട്ട് ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ട് കീറിപ്പൊളിഞ്ഞ കുടയും പിടിച്ച് റോഡരികിൽ കൂടി നടക്കുകയാണ്.കുഞ്ഞാണെങ്കിൽ നല്ല കരച്ചിലുമാണ്.അമ്മൂമ്മയ്ക്ക് എ കുഞ്ഞിനെ എടുത്ത് നടക്കാനാവുന്നില്ല.കുട്ടനും രാമുവും വിചാരിച്ചു.കുഞ്ഞിന്റെ 'അമ്മ അമ്മൂമ്മയുടെ പിറകെ വരുമെന്ന്.അവർ രണ്ടു പേരും നോക്കി നിന്നു .കുഞ്ഞിന്റെ 'അമ്മ വരുന്നതായി അവർ കണ്ടില്ല.കുറച്ച് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ആ അമ്മൂമ്മയെ നോക്കി. അമ്മൂമ്മയുണ്ട് ക്ഷീണിതയായി ഒരു കല്ലിനു മുകളിരിക്കുന്നു.കുഞ്ഞു അമ്മൂമ്മയുടെ മടിയിൽ ഉണ്ട് .രാമുവും കുട്ടനും അമ്മൂമ്മയെ പോയി നോക്കാമെന്നു വിചാരിച്ച അവർ അടുത്തുള്ള ഒരു കടയിൽ നിന്നും ഒരു കുട വാങ്ങി അമ്മൂമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് പോയി.രാമുഅമ്മൂമ്മയോട് ചോദിച്ചു.കുഞ്ഞു കരയുന്നുണ്ടല്ലോ?ഈ കുഞ്ഞിന്റെ

അമ്മയെവിടെയെന്നും.അപ്പോൾ അമ്മൂമ്മ വിതുമ്പലോടെ പറഞ്ഞു.ഇത് എന്റെ മകളുടെ കുഞ്ഞാണ്.അപ്പോൾ അച്ഛൻ ?അവൾ കഴിഞ്ഞു കുറച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഗർഭിണിയായി എന്നും പിന്നെയവൾ എന്റെയടുത്തായി .ഇപ്പോൾ അവനു ഇ കുഞ്ഞിനേയും വേണ്ട എന്ന മട്ടിലാണ്.പ്രസവം കഴിഞ്ഞു രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ കുട്ടിയെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കി അവൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. രാമു ആ കുഞ്ഞിനെ അമ്മൂമ്മയുടെ മടിയിൽ നിന്നെടുത്ത് ,കുട്ടൻ പതുക്കെ അമ്മൂമ്മയെ എഴുനേൽപ്പിച്ച് ഇരുവരും പറഞ്ഞു.അമ്മൂമ്മയ്ക്ക് ഇനി ഞങ്ങളുടെ കൂടെ നിൽക്കാം.അമ്മൂമ്മ സമ്മതിച്ചില്ല.രാമുവും കുട്ടനും വാശിപിടിച്ച് അമ്മൂമ്മയെ കൂട്ടി നടന്നു.അപ്പോഴേക്കും മഴ തോർന്നു .ഇരുണ്ട മഴകാറിൽഅവർ മൂന്നുപേരും കുഞ്ഞുമായി നടന്നു അങ്ങ് ദൂരെയെത്തി.

ആമിന മിൻഹ

ശപിക്കപ്പെട്ട ജീവിതങ്ങൾ

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു .ആകാശം ഇരുണ്ടുവരികയാണ്.ആകെ ഇരുട്ട് മൂടുകയാണ്.ആകാശത്തിലേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ മഴക്കാറ്.ഞാൻ എന്റെ ചുറ്റിലും ഒന്ന് നോക്കി.അപ്പോഴാണ് ഞാൻ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്.ഒരു സ്ത്രീ...പഴകിയ സാരിയുടുത്ത് കണ്ണുകൾ ചുവന്നു എന്നെ നോക്കിയിരിക്കുന്നു.ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഞാൻ ആ സ്ത്രീയെ നോക്കിനിന്നുപോയി.ആകെ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപം .എനിക്ക് അവരെ കണ്ടപ്പോൾ പേടി തോന്നി.അവർ എന്തോ ചവക്കുണ്ടായിരുന്നു .ഞാൻ വേഗം വീട്ടിലേക്കോടി.അന്ന് രാത്രി കിടക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു മിന്നൽ പോലെ ആ സ്ത്രീ വന്നു ചേർന്നു.ഞാൻ ഒരുപാട്

ആലോചിച്ചു.ആ സ്ത്രീ എന്തിനാ ഇങ്ങനെ ഒറ്റക്കിരിക്കുന്നതെന്നു.അങ്ങനെ ഞാൻ ഉറക്കത്തിലേക്ക് ആണ്ടു പോയി, രാവിലെ എഴുനേറ്റ് ചായ കുടിച്ച് ഞാൻ വീണ്ടും ആൽത്തറയിലേക്ക് പോയി. പോഎന്ത് ചോദിക്കണമെന്നെനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു.യി.അവിടെ പോയിരിക്കുന്നത് എനിക്കൊരു വിനോദമായിരുന്നു.അന്നും ഞാൻ ആ സ്ത്രീയെ കണ്ടു.അവരുടെ കൂടെ ഒരു കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു.അവളെ കണ്ടാൽ ഒരു അഞ്ചോ ആറോ വയസ്സുതോന്നിക്കും .അവൾ കാണാൻ സുന്ദരിയാണ്.ഞാൻ അൽപനേരം ഒന്ന് ചിന്തിച്ചു .എന്നിട്ട് അവരുടെ അടുത്തേക്ക് പോയി.ആസ്ത്രീയോട് എന്ത് ചോദിക്കണമെന്നെനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു.ഞാൻ ചോദിച്ചു.ചേച്ചിയുടെ പേരെന്താണ്? ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.ഞാൻ ആ ചോദ്യം ഒരു വട്ടം കൂടി ആവർത്തിച്ചു.ആ സ്ത്രീ എന്നെ നോക്കി തമിഴ് ഇടകലർന്ന മലയാളത്തിൽ പറഞ്ഞു."ലക്ഷ്മി"ഞാൻ അവരെ നോക്കി നിന്ന്.ഞാൻ ആ മകളുടെ പേര് ചോദിച്ചു.അപ്പോഴും ആ സ്ത്രീയാണ് മറുപടി പറഞ്ഞത്."അമ്മുക്കുട്ടി"ആ സ്ത്രീ കാസർഗോഡ് നിന്നാണ് വരുന്നത് .ഞാൻ ആ കുട്ടിയോട് ഒരുപാടുകാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയാൻ ശ്രമിച്ചു.പക്ഷെ ആ കുട്ടി ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.അപ്പോഴാണ് ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞത്."മോളെ അവൾക്കു സംസാരിക്കാൻ കഴിയില്ല "അവൾക്കു ദൈവം ആ കഴിവ് കൊടുത്തിട്ടില്ല.ഞാൻ അത് കേട്ടപ്പോൾ അമ്പരന്നു പോയി.ആ ചെറിയ കുട്ടിക്ക് ഈശ്വരൻ എന്താ സംസാരിക്കാനുള്ള കഴിവ് കൊടുക്കാതിരുന്നത് എന്ന് ഞാൻ ചിന്തിച്ചു.ഞാൻ ചോദിച്ചു ."എന്തിനാ ഇവിടെ വന്നത് " ഞങ്ങൾ ഇവിടേക്ക് വന്നതല്ല .എത്തിപ്പെട്ടതാണ്.ഇവളുടെ അച്ഛൻ ഞങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച പോയി.അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ വേറെ വിവാഹം കഴിച്ച സുഖമായി ജീവിക്കുന്നുണ്ടാകും.ആ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു.അവരോട് എല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞു .അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ അറിയുന്നത് .ആ സ്ത്രീ ഒരു പണക്കാരന്റെ മകളായിരുന്നു.അവൾ മഹേഷ് എന്നയാളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു.അവർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹം നടന്നു.എന്നാൽ അയാൾ പണം ധൂർത്തടിച്ച് അയാൾക്ക് വേണ്ട സമ്പത്തും കൈക്കലാക്കി വേറെ വിവാഹം കഴിച്ചു.അവരുടെ കഥ പറഞ്ഞപ്പോഴേക്ക് അവരുടെ കണ്ണിൽ നിന്നും കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി

ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു .ആ മകൾ അച്ഛനില്ലാതെയാണ് വളർന്നത്.അവൾ സ്കൂളിൽ പോകുന്നുണ്ട്.അതിന്റെ പണമെല്ലാം ആ സ്ത്രീയുടെ അധ്വാനമാണ്.അങ്ങനെ അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ കാണുന്നത്.ആ 'അമ്മ മുടിയിമുടിയിഴകൾ അഴിഞ്ഞു സാരി വലിച്ചുകീറി ഒരു ഭ്രാന്തിയെ പോലെ ഇരിക്കുന്നത് .കാരണം അന്വേഷിച്ചപ്പോഴാണ് ആ മകൾ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ വിളിച്ചിട്ട് ഉണർന്നില്ല .അവൾ മകൾ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ വിളിച്ചിട്ട് ഉണർന്നില്ല .അവൾ ആ സ്ത്രീയെ വിട്ടുപോയെന്നു മനസ്സിലായി.ഒടുവിൽ എല്ലാം നഷ്ടപെട്ടവളെപോലെ അവൾ വിദൂരതയിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ട് അമ്മുക്കുട്ടീ ......അമ്മുക്കുട്ടീ.....എന്ന് ഉച്ചരിച്ചു കൊണ്ടേയിരുന്നു.

നീഹാര ബിജു

അമ്മമ്മ എന്ന 'അമ്മ

തന്റെ മകളെ നഷ്ടയോണീറ്റ ഓർമ്മയാണ്.തനിക്ക് ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന മകളെ നഷ്ടമായി.എന്നാലും അവൾ പോകുമ്പോൾ രണ്ടു ആണ്കുഞ്ഞുങ്ങളെ അമ്മയ്ക്കു നല്കിയിട്ടാണ് പോയത് .ഒരമ്മയും ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരു കാര്യം അമ്മമ്മയ്ക്ക് ചെയ്യേണ്ടിവന്നു.തന്റെ ആ രണ്ടു മക്കളെയും ഹോസ്റ്റലിൽ കൊണ്ട് വിട്ടു.അമ്മമ്മ ഇനി ആ വീട്ടിൽ ഒറ്റക്കാണ്.അവരുടെ കയ്യിൽ കാശില്ല.തന്റെ മക്കളെ കാണാൻ പോകുമ്പോൾ കയ്യിൽ വല്ലതും കരുതണം .ഇളയ മകൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടാകും.സൂര്യപ്രകാശത്താൽ നിറം മങ്ങിയ ഒരു സാരിയാണ്

അമ്മമ്മ ധരിച്ചിരുന്നത്.കീറിയ പേഴ്സ്.അമ്മമ്മ അതിനാൽ മക്കളെ കാണാൻ വല്ലപ്പോഴുമാണ് ഹോസ്റ്റലിൽ പോവുക.ഇനി ആ മക്കൾ ചെയ്യേണ്ട ഒരേ ഒരു കാര്യം അമ്മമ്മയെ നന്നായി നോക്കുക എന്നതാണ് .അമ്മയ്ക്കു തന്റെ മകളെ നോക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.മകളെ അവളുടെ ഭർത്താവ് കൊന്നതാണ് എന്ന് അമ്മമ്മയ്ക്കറിയാം എന്നിട്ടും അത് ആരോടും പറയുന്നില്ല.തന്റെ മകൾ ഇന്ന് സന്തോഷിക്കുന്നുണ്ടാകും.കാരണം തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ അടുത്താണെങ്കിൽ മക്കൾ വഴി പിഴച്ച് പോയേനെ .എന്നാൽ അവർ നല്ല നിലയിൽ ഇന്ന് നിൽക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിന്റെ കാരണം അമ്മമ്മയാണ്.അമ്മമ്മ തന്റെ വേദനകളൊന്നും മക്കളെ അറിയിക്കാതെ അവർ ആ കുട്ടികളെ ഈ നിലയിലെത്തിച്ചു.ഇനി ജീവിതം സന്തോഷത്തിലായിരിക്കും എന്നാണ് അവരുടെ പ്രതീക്ഷ.

അനഘ പി

അങ്ങനെ ആ വിളക്കണഞ്ഞു .

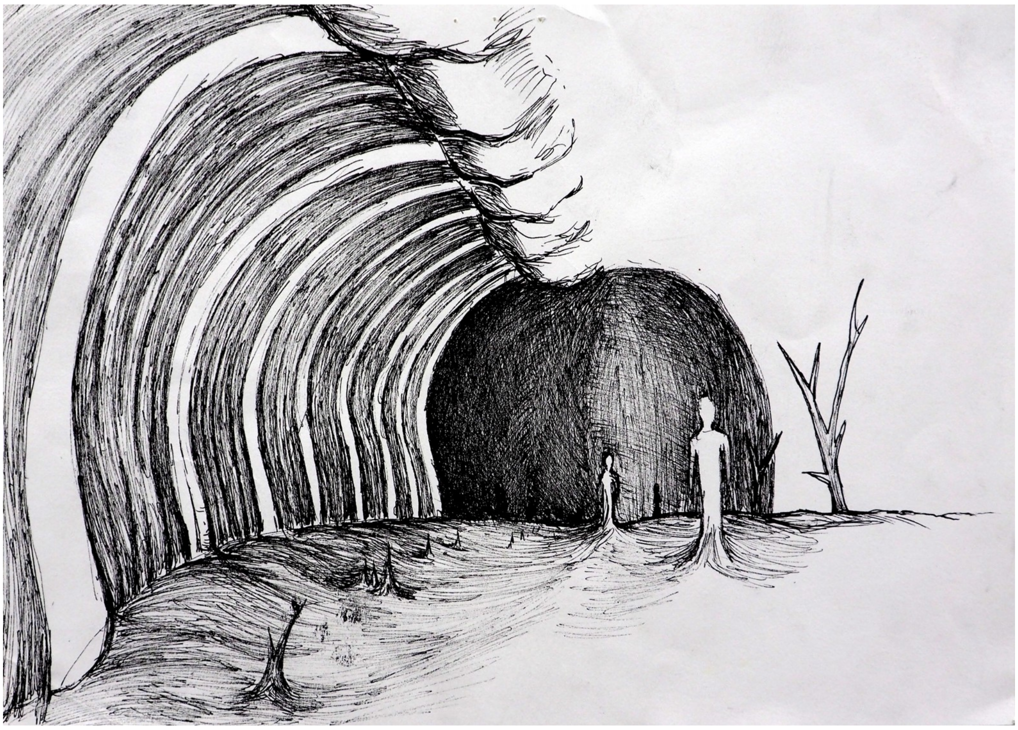

ദൂരെ കിളികൾ പറക്കുന്നു.നീണ്ടു നിവർന്നു കിടക്കുന്ന പച്ച നെൽപ്പാടങ്ങൾ .പാടത്തിനരികിലൂടെ കറുത്ത മഷി കൊണ്ട് വരച്ച നീണ്ട വരി പോലെ വഴി.രാപ്പകലില്ലാതെ കൃഷി ചെയ്യുന്ന കർഷകർ.അതിസുന്ദരമായ ഒരു ഗ്രാമം .ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു കൊച്ചു വീട്.ആ വീട്ടിലെ അമ്മയാണ് ഉമ.മുല്ല മൊട്ടുകൾ പോലെയുള്ള പല്ലുകൾ.കടുംകാപ്പി മിഴി.നീണ്ടുകിടക്കുന്ന കാർകൂന്തൽ.തനി

മലയാളിപെൺകൊടി .അമ്മയുടെ മകൾ അമ്മയേക്കാൾ സുന്ദരിയാണ്.ഏകദേശം 9 വയസ്സായി .കുട്ടിയുടുപ്പിട്ട പാറിനടക്കുന്ന വർണ്ണശലഭമായ പാറുക്കുട്ടി. മുണ്ടുടുത്ത് കറുത്ത മീശയും നല്ല തേച്ചുമിനുക്കിയ ഷർട്ടുമൊക്കെയായി അവളുടെ അച്ഛൻ .

അമ്മെ ഞാനിങ്ങുകയാണ്ട്ടോ ...പാറു അമ്മയോട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. നോക്കിപോകണെ ..അമ്മയുടെ ഉപദേശം...പാറു കിടക്കയിൽ സുഖമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന അമ്മയുടെ അടുത്ത് ചെന്ന് ഉമ്മ നൽകിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു....അയ്യോ അമ്മയ്ക്കു നല്ലോണം പണിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ... ഞാനിന്നു പോകണോ?

വേണ്ട മോളെ ... കുഴപ്പമില്ല.... 'അമ്മ നോക്കിക്കൊള്ളാം .'അമ്മ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ ശരി എന്ന് പറഞ്ഞു അവൾ പുറത്തിറങ്ങി... അമ്മയ്ക്കു വേണ്ട ഭക്ഷണം കിടക്കയുടെ അടുത്ത് വെച്ചുകൊണ്ട് അവൾ തുമ്പിയെപ്പോലെ പാറിക്കൊണ്ട് പാടത്തിനരികിലൂടെ നടന്നു നീങ്ങി.അപ്പോഴൊക്കെ അവളുടെ മനസ്സിൽ അമ്മയായിരുന്നു.അമ്മയ്ക്കു നല്ല പണിയുണ്ട്.പിന്നെ അമ്മയ്ക്കു കാസത്തിന്റെ ചെറിയ പ്രശ്നമുള്ളതുകൊണ്ടു അവൾക്കു നല്ല പേടിയുണ്ടായിരുന്നു.പഴയത് ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടു അവൾ സ്കൂളിലെത്തി.ഇന്ന് ഓരോ പീരിയഡും കഴിഞ്ഞതറിഞ്ഞില്ല.ഇന്നവൾക്കു ക്ലാസ്സിൽ ശ്രദ്ധിക്കണേ കഴിഞ്ഞില്ല.കാരണം ഓരോ പീരിയഡും അവൾ അമ്മയെ കുറിച്ച് മാത്രം ചിന്തിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.അനഗ്നെ അവൾ സ്കൂൾ വിടുന്നതായും ആലോചിച്ചിരുന്നു .

സ്കൂൾ വിട്ടയുടൻ അവൾ ഓടി....പാടവരമ്പിലൂടെ....പെട്ടെന്ന് അവൾ തെന്നിവീണ്..അതൊന്നും അവൾ കാര്യമാക്കിയില്ല.അവൾ ഓടുന്നതിനിടയിൽ അവൾക്കു കാലിൽ ഒരു ചെറിയ നീറ്റൽ അഭവപ്പെട്ടു.അതു വകവെക്കാതെ ഓടി അവൾ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ മുൻപിൽ ഒരു ആൾക്കൂട്ടം.എന്താണെന്ന് ഒരു എത്തും പിടിയും കിട്ടാതെ പരിഭ്രമത്തോടെ നോക്കുന്നതിനിടയിൽ അച്ഛനെ കണ്ടു.

എന്താണച്ഛാ.......

അച്ഛൻ അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കരഞ്ഞു....നിന്റെ 'അമ്മ ... പോയി മോളെ.......ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരാൻ കഴിയാത്ത ഇടത്തേക്ക്....

അവൾ അകത്തേക്കോടി....

കരച്ചിലുകൾക്കിടയിൽ സൂര്യൻ കണ്ണുപൊത്തി ഓടിമറഞ്ഞു....

അലീന വി

സുദൃഢമായ ബന്ധങ്ങൾ

വിലപ്പെട്ടതാണെന്റെ

ബന്ധങ്ങൾ

ഈറനായി അമൃതായി

പൊഴിയും നിന്റെ

സ്നേഹമായി നിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ

കുളിര്മയേകും നിലാവെണ്മയോടെ
നിന്റെ ബന്ധങ്ങൾ
ുമഞ്ഞു പോലെ പൊഴിയും
ജീവനായ് അമൃതായ് ദീപമായ്
നാളമായ് ഓരോ ബന്ധവും നിന്റെ
സ്നേഹത്താൽ നിന്നെ ഞാൻ
ഓർത്തിടുന്നു നിന്റെ കിനാക്കളാൽ ..
ലോലമായ് സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ
എൻ സിരകളിലൂടെ ഒഴുകുന്നു
അതൊരു സ്നേഹമായ് രക്ത
ബന്ധമായ് എന്റെ മനസ്സിൽ

നിലകൊള്ളുന്നു....

ജെന്നിഫർ എസ്

എന്റെ വൃക്ഷം

മനുഷ്യ മനസ്സുകളിലെ ചില
ചിന്തകൾ വിത്തുകളായി
മനസ്സ് എന്ന ഭൂമിയിൽ
മുളച്ചുവരുന്ന പുൽ നാമ്പുകൾ പോലെ ....
തളിർത്തു തഴച്ചു ഇളം മൊട്ടുകൾ
പോലെ എൻ മനസ്സിൽ ......
ഇളം മൊട്ടുകൾ തൻ ഭംഗി
യാർന്ന ഇളം മൊട്ടുകൾ പോലെ
ഉള്ള ഇതളുകൾ കാട്ടി .
പുഞ്ചിരിച്ചു ഉല്ലാസഭരിതയാകു
മെൻ മനസ്സിന്റെ വിശാലതയിൽ ...

ഞാൻ അറിഞ്ഞു ,ഞൻ എന്റെ

മനസ്സിൽ പതിപ്പിച്ച വിത്തുകളുടെ
മാറ്റമാർന്ന വൈവിധ്യങ്ങൾ
അത് ഒരു വൻവൃക്ഷമായിരുന്നു
ചില മൃദു ശാഖകളും
ഭംഗി എന്ന ഒരർത്ഥം
തുളുമ്പുന്ന സാഹിത്യ വൃക്ഷങ്ങൾ

ഹൃത്തടമാകും വിശാലതയിൽ
ചെറുചിന്തകളാകുന്ന ഊർജ രശ്മികൾ ..
വളർച്ചയെത്തിയ ഒരു വൻവൃക്ഷം
ഞാൻ കതിരണിയിച്ച
എന്റെ ഭാവനകളാൽ
ഉയർന്ന വൻവൃക്ഷം

ഡയാന

SPECIAL ENRICHMENT PROGRAMME FOR COSTAL AREA PROGRAMMES

ROBOTICS WORKSHOP

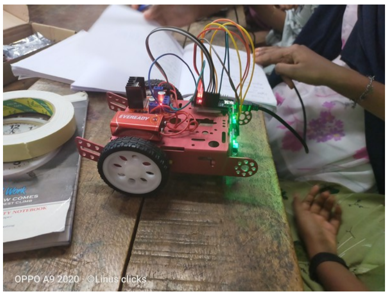

ENGLISH SILPASALA

NADA VISMAYAM

CHARITHRA EXPO

HINDI SILPASALA